

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/27/2017
Identifikačné číslo spisu: 3513202946
Dátum vydania rozhodnutia: 20.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3513202946.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4, 6, 8, Bratislava, IČO: 00 681 156, zastúpeného Martin Pavle s. r. o., so sídlom Pribinova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 860 450, v mene ktorej koná ako konateľ a advokát JUDr. Martin Pavle, proti žalovanému: Futbalový klub ŠVS Bradlan Brezová pod Bradlom, so sídlom Športová 723, 906 13 Brezová pod Bradlom, IČO: 36 115 479, zastúpenému HKP Legal, s.r.o., so sídlom Križkova 9, 811 04 Bratislava, IČO: 36 727 334, v mene ktorej koná ako konateľ a advokát, Mgr. Peter Kubovič, o zaplatenie 117.000,- Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom, pod sp. zn. 8Cb/106/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. septembra 2016, č. k. 8Cob/541/2014-274, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozsudkom zo dňa 16. septembra 2014, č. k. 8Cb/106/2013-208, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 117.000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 14.08.2011 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania vo výške 100 %.
2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 25.02.2010 uzavrel žalobca ako poskytovateľ so žalovaným ako prijímateľom inominátnu zmluvu podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, a to Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 128/2010-IZ-4.0/V (ďalej len „Zmluva“), ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli aj Všeobecné zmluvné podmienky. Podľa týchto zmluvných podmienok sa majú práva a povinnosti zmluvných strán taktiež spravovať príslušnou Príručkou pre žiadateľa nenávratného finančného príspevku, príslušnou Príručkou pre prijímateľa, príslušnou Výzvou na predkladanie žiadostí nenávratného finančného príspevku, príslušnou schémou štátnej pomoci, Systémom finančného riadenia štrukturálnych fondov a Kohézneho fondu na

programové obdobie 2007-2013 a Systémom riadenia štrukturálnych fondov a Kohézneho fondu na programové obdobie 2007-2013.

3. Na základe písomnej žiadosti o zálohovú platbu č. 27120230060101 zo dňa 16.03.2010, ktorá bola schválená vo forme vyhlásenia o overení, bola žalovanému poskytnutá zo strany žalobcu zálohová platba vo výške 117.000,- Eur ako nenávratný finančný príspevok (ďalej len „NFP“). Listom zo dňa 17.06.2011 žalobca odstúpil od Zmluvy s poukazom na čl. 9. Všeobecných zmluvných podmienok bod 2. ods. 2.4 písm. d), písm. j) a písm. h). Žalovaný prevzal predmetné odstúpenie od Zmluvy dňa 24.06.2011. Dňa 12.07.2011 bola vypracovaná správa o zistenej nezrovnalosti, v ktorej boli popísané zistené nezrovnalosti. Žalobca požadoval žiadosťou zo dňa 20.06.2011 od žalovaného vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov.

4. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcov návrh na vyplatenie NFP je dôvodný, nakoľko žalobca s prihliadnutím na predložené listinné dôkazy preukázal, že zo strany žalovaného došlo k viacnásobnému porušeniu Zmluvy, tzn., k podstatnému porušeniu Zmluvy, konkrétne čl. 9. bod 2.4 písm. m/ v spojení s čl. 12. bod 6. všeobecných zmluvných podmienok a s poukazom s čl. 3. bod 6. všeobecných zmluvných podmienok. Porušenie Zmluvy žalovaným je v zmysle čl. 2 ods. 7 Nariadenia Rady ES č. 1083/2006 nezrovnalosťou, ktorá sa považuje za podstatné porušenie Zmluvy a spočívalo v dôvodnom podozrení na uplatňovanie neoprávnených výdavkov, nepreukázanie povinného spolufinancovania zo strany žalovaného, neoprávnené použitie finančných prostriedkov zo zálohového účtu, nepredloženie projektovanej účtovnej dokumentácie, ako aj zistený nesúlade údajov deklarovaných v monitorovacích správach s aktuálnym stavom projektu.

5. Žalovaný si svoje povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy nesplnil, nepredložil požadované doklady a neprijal ani opatrenia na nápravu nedostatkov zistených kontrolou v zmysle správy z kontroly, v lehote stanovenej oprávnenými osobami na výkon kontroly v zmysle čl. 12. bod 6. všeobecných zmluvných podmienok. Vzhľadom na podstatné porušenie Zmluvy, žalobca bol oprávnený na odstúpenie od Zmluvy. Dňa 24.06.2011 došlo zo strany žalobcu k riadnemu odstúpeniu od Zmluvy, kedy si odstúpenie žalovaný prevzal. S prihliadnutím na ust. § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého zanikajú všetky práva a povinnosti zmluvných strán zo Zmluvy a v súlade s ust. § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka je žalovaný povinný žalobcovi vrátiť plnenie, ktoré mu žalobca poskytol v súlade s predmetnou Zmluvou. Splatnosť vrátenia NFP bola dňa 13.08.2011, pričom odo dňa 14.08.2011 je žalovaný v omeškaní s vrátením NFP. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj príslušný úrok z omeškania, a to vo výške 9,5 % ročne.

6. Obranu žalovaného spočívajúcu v tom, že v tejto veci nebolo vydané žiadne rozhodnutie príslušného orgánu, v ktorom by bolo konštatované porušenie ust. § 31 ods. 1 Zákona č. 523/2004 Z. z. a ktorým by bola zároveň žalovanému uložená povinnosť vrátiť NFP, považoval súd prvej inštancie za irelevantné a účelové. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že vzhľadom na priebeh konania, počas ktorého žalobca preukázal porušenie povinností žalovaným, pričom žalovaný nepreukázal žiadne zo svojich tvrdení, preto považoval žalobcom uplatnený nárok na vrátenie NFP spolu s úrokmi z omeškania za opodstatnený.

7. V závere súd prvej inštancie doplnil, že zo strany žalobcu nebolo potrebné vydávať žiadne rozhodnutie o konštatovaní porušenia povinností podľa zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách, nakoľko uvedený zákon je predpisom verejného práva, pričom porušenie povinností uložených žalovanému týmto zákonom, nemá žiadny vplyv na platnosť, resp. neplatnosť predmetného odstúpenia. Okrem iného súd prvej inštancie uviedol, že za porušenie finančnej disciplíny sa ukladá podľa ust. § 31 Zákona č. 523/2004 Z. z. odvod, pokuta resp. penále a to podľa povahy porušenia, pričom takýto postup nie je v rozpore z citovanými ustanoveniami zákona č. 523/2004 Z. z. a zákona č. 528/2008 Z. z.

8. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým rozsudkom zo dňa 28. septembra 2016, č. k. 8Cob/541/2014-274, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť, nakoľko je podľa jeho názoru vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C. s. p. V súvislosti s námietkou žalovaného, že v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, nakoľko tento prejednával vec dňa 27.08.2014 v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu a následne pojednávanie odročil na deň 16.09.2014, kedy mal vyhlásiť rozsudok, odvolací súd skonštatoval, že žalovaný neoznámil ani na výzvu súdu prvej inštancie meno a adresu osoby, ktorú

žiadal v konaní vypočúť, odvolací súd v procesnom postupe súdu prvej inštancie nezistil také pochybenie majúce za následok odňatie možnosti žalovanému konať pred súdom, ktoré by zakladalo dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a), b) C. s. p. Okrem iného neúčast' žalovaného ani jeho právneho zástupcu nebola riadnym spôsobom ospravedlnená, a to v súlade s ust. § 119 ods. 2, 3 O. s. p. platným v čase konania na súde prvej inštancie.

9. Argumentáciu žalovaného spočívajúcu v tom, že zo strany žalobcu nedošlo k splneniu hmotnoprávnych podmienok na podanie žaloby z dôvodu absencie rozhodnutia vydaného príslušnou správou finančnej kontroly, resp. Ministerstva financií Slovenskej republiky, v ktorom by bolo konštatované porušenie finančnej disciplíny žalovaným, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považoval za irelevantnú a účelovú. Uvedené odvolací súd odôvodnil tým, že z obsahu listu zo dňa 17.06.2011 je totiž zrejme, že žalobca od Zmluvy odstúpil podľa článku 9 bodu 2 ods. 2.4 písm. d/, písm. j/ a písm. h/ Všeobecných zmluvných podmienok. Odvolací súd mal za preukázané, že odstúpenie od Zmluvy nebolo odôvodnené porušením finančnej disciplíny zo strany žalovaného, ale k odstúpeniu došlo z dôvodov porušenia zmluvných povinností žalovaným vymedzených v Zmluve, pre porušenie ktorých bolo odstúpenie dohodnuté.

10. Napriek námietke žalovaného, že súd prvej inštancie neskúmal, či z jeho strany skutočne došlo k porušeniu zmluvných povinností, odvolací súd skonštatoval, že žalovaný žiadny dôkaz ani na výzvu súdu nepredložil, neoznačil žiadne relevantné dôkazy spochybňujúce žalobcom uvádzané pochybenia.

11. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že námietku (ne)platnosti odstúpenia od Zmluvy z dôvodu, že odstúpenie bolo vykonané iným subjektom ako žalobcom, žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie vôbec neuplatnil. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť a s prihliadnutím na vymedzenie odvolacích dôvodov v zmysle ust. § 205 a 205a O. s. p., odvolací súd dospel k záveru, že uvedené nemôže vziať do úvahy, a preto sa s touto námietkou vecne nezaoberal a ani na túto neprihliadol.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie neodňal žalovanému možnosť konať pred súdom s odôvodnením, že postupoval podľa vtedy platných právnych predpisov. Dokazovanie bolo súdom prvej inštancie vykonané v potrebnom rozsahu so zachovaním práva oboch sporových strán na predloženie a označenie dôkazov a zo zisteného skutkového stavu na základe vykonaných dôkazov vo veci vyvodil správny právny záver o dôvodnosti odstúpenia žalobcu od Zmluvy podľa ust. § 343 a ust. § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka v dôsledku porušenia zmluvných povinností žalovaným a o povinnosti žalovaného vrátiť sumu rovnajúcu sa výške poskytnutého NFP spolu so zákonným úrokom z omeškania podľa ust. § 351 ods. 1 a ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom od 15.01.2009.

13. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. v spojení s ust. 431 ods. 1 C. s. p. a zároveň ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v spojení s ust. 432 ods. 1 C. s. p.

14. Žalovaný vo svojom dovolaní namietal, že dovolanie podal podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/, f/ a v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O. s. p. a neodôvodňoval ho v súlade s ust. § 205a O. s. p. Podľa tvrdení žalovaného nie je z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu zrejme, prečo posudzoval dovolanie s ohľadom na ust. § 205a O. s. p. a prečo odvoláciu námietku, o neplatnosti odstúpenia od Zmluvy s prihliadnutím na oprávnenosť daného subjektu, ako tvrdenie nových skutočností. V tejto súvislosti žalovaný zastáva názor, že sa jedná o námietku procesnej, a nie skutkovej povahy, kedy žalovaný neuvádzal nové skutočnosti a ani neoznačil nové alebo iné dôkazy, ktoré by neboli vykonané pred súdom prvej inštancie. Žalovaný sa týmto usiloval upriamiť pozornosť odvolacieho súdu na nesprávnosť vyhodnotenia dôkazu zo strany súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd sa jeho námietkou ani nezaoberal a nepreskúmal, či súd prvej inštancie správne vyhodnotil dôkazy. Dovolateľ vzhľadom na uvedené tvrdí, že ak z obsahu odstúpenia od Zmluvy teda vyplýva, že od Zmluvy neodstúpila zmluvná strana, otáznym potom zostáva, ako dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd porušil ust. § 220 ods. 2 CSP, keďže jasne a výstižne nevysvetlil, ako posúdil právne argumenty žalovaného uvedené v dovolaní,

ako dospel k záveru (nepriamo), že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav. Vzhľadom na uvedené žalovaný má za to, že mu odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uplatniť jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Okrem iného žalovaný namietal nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu s odôvodnením, že odvolací súd preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov podľa ust. § 205a O. s. p., ktoré žalovaný nenamietal.

15. V súvislosti s odklonom odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5MCdo/14/2008, v zmysle ktorého „koncentračná zásada konania vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods. 4 a § 205a O. s. p. sa netýka uplatnenia námietky premlčania, ibaže by uplatnenie námietky premlčania bolo spojené s neprípustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov.“ Vzhľadom na uvedené žalovaný dospel k záveru, že námietku právnej povahy je možné uplatniť aj v rámci odvolacieho konania, pričom jeho námietka o neplatnosti odstúpenia od Zmluvy je právnej povahy. Z vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa dovolateľa vyplýva, že námietka premlčania je námietkou právnou, a preto nie je dôvod, aby sa na inú právnu námietku vzťahoval iný právny režim vo vzťahu k možnosti jej uplatnenia v odvolacom konaní. Neplatnosť koncentračnej zásady dovolateľ konštatuje v prípade právnej argumentácie. Nakoľko odvolací súd považuje právnu námietku žalovaného za skutkovú námietku, dovolateľ kvalifikuje tento postup odvolacieho súdu ako odklon od ustálenej rozhodovacej praxe.

16. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Žalobca považuje dovolanie žalovaného v celom rozsahu za nedôvodné a žiada dovolanie zamietnuť alebo odmietnuť s tým, že odvolací súd prizná žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. K námietke žalovaného o neplatnosti odstúpenia od Zmluvy žalobca skonštatoval, že žalovaný počas celého konania na súde prvej inštancie neuviedol skutkové tvrdenie, že od Zmluvy mal údajne odstúpiť iný subjekt ako žalobca. Žalobca zdôraznil, že v rámci svojej procesnej obrany žalovaný okrem absencie správneho rozhodnutia potrebného pre odstúpenie od Zmluvy, inými námietkami pred súdom prvej inštancie neargumentoval. Vzhľadom na uvedené žalovaný považuje uvedené tvrdenie žalovaného ako neopodstatnené. K úvahám žalovaného o právnej povahe námietky žalobca poznamenal, že každá právna námietka vychádza zo skutkového tvrdenia, resp. bez skutkového tvrdenia nemôže byť ani právna námietka úplná.

17. Žalobca zároveň upriamil pozornosť na skutočnosť, že žalovaný podstatným spôsobom porušil Zmluvu, čo bolo dôvodom odstúpenia od Zmluvy, pričom uvedené žalovaný nijakým spôsobom počas doterajšieho konania nerozporoval. Pokiaľ žalovaný neuplatnil prostriedky procesnej obrany aj napriek tomu, že tak urobiť mohol, nemohlo dôjsť zo strany súdu k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti žalobca zároveň zdôraznil, že v predmetnom konaní bolo nesporne preukázané podstatné porušenie povinností vyplývajúcich zo Zmluvy, ktorého sa dopustil žalovaný. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že uplatnenie predmetnej námietky zo strany žalovaného je len zneužitím jeho procesných práv bez hmotnoprávneho základu.

18. K námietke žalovaného o neplatnosti odstúpenia od Zmluvy z dôvodu, že tento jednostranný úkon uskutočnila osoba odlišná od žalobcu, žalobca odkázal na svoje vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo dňa 31.10.2014 (č. l. 230 spisu) (ďalej len „Vyjadrenie“). Zmluvu so žalovaným uzatváral žalobca zastúpený Fondom sociálneho rozvoja (ďalej len „Fond“). Fond ako sprostredkovateľský orgán pod riadiacim orgánom plní úlohy na základe ust. § 7 a ust. § 8 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o pomoci a podpore“). Fond v postavení sprostredkovateľského orgánu pod riadiacim orgánom je v zmysle právnej úpravy povinný plniť úlohy, ktoré na neho delegoval riadiaci orgán v splnomocnení. Z uvedeného dôvodu všetky práva a povinnosti riadiaceho orgánu (žalobcu) sa vzťahujú aj na sprostredkovateľský orgán (Fond), ak sú tieto práva a povinnosti obsiahnuté v splnomocnení riadiaceho orgánu. Žalovaný počas realizácie projektu na základe Zmluvy komunikoval a vykonával všetky úkony voči žalobcovi výlučne prostredníctvom Fondu, a teda mu muselo byť zrejmé, že akékoľvek úkony, ktoré vykonáva Fond vo vzťahu k žalovanému sú úkonmi žalobcu, a nie Fondu. Okrem iného už zo samotného obsahu odstúpenia od Zmluvy je zrejmé, že na predmetné odstúpenie dal súhlas žalobca ako riadiaci orgán.

19. Žalovaný zaujal stanovisko k vyjadreniu žalobcu k dovolaniu žalovaného, v ktorom sa pridržiaval svoji tvrdení obsiahnutých v dovolaní.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“) ako súd dovolací [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

21. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovolanie je prípustné len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak to zákon pripúšťa (ust. § 419 C. s. p.).

22. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ust. § 420 až ust. § 423 C. s. p.

23. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Podľa ust. § 431 ods. 1 a 2 C. s. p. dovolanie prípustné podľa ust. § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

25. Podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V zmysle ust. § 421 ods. 2 C. s. p. dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

26. Podľa ust. § 432 ods. 1 a 2 C. s. p. dovolanie prípustné podľa ust. § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

27. Nakoľko dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p. a zároveň ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. v spojení s ust. § 432 ods. 1 C. s. p., dovolací súd konštatuje, že sa jedná o kumuláciu dovolacích dôvodov, pričom v tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu zo dňa 21.03.2018, sp. zn. 1VCdo/1/2018, podľa ktorého je kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 C. s. p. a ust. § 421 C. s. p., prípustná.

28. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Tento rozsudok preto spĺňa podmienku rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

29. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

30. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

31. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

32. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

33. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

34. Podstatná časť argumentácie dovolateľa, odôvodňujúca prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., v prejednávanej veci smerovala k nesprávnemu postupu odvolacieho súdu, čím žalovanému znemožnil uplatniť jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nesprávny postup odvolacieho súdu dovolateľ videl v tom, že ním podané odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/, f/ a v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O. s. p. odvolací súd nesprávne subsumoval pod ust. § 205a O. s. p. Žalovaným vznesenú námietku o neplatnosti odstúpenia od Zmluvy neoprávneným subjektom odvolací súd, podľa žalovaného nesprávne posúdil ako nové skutkové tvrdenie, resp. novú skutočnosť, ktorú mal uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že sa nejedná o námietku skutkovú, ale námietku právnu, pričom uvedená námietka sa vzťahuje len na už vykonané dôkazy, a to Zmluvu a odstúpenie od Zmluvy. Vzhľadom na uvedené žalovaný skonštatoval, že uvedená námietka nepredstavuje tvrdenie o nových skutkových okolnostiach popri prípade nových dôkazoch, ktoré neboli vykonané, resp. uplatnené, pred súdom prvej inštancie. Žalovaný upriamil pozornosť na to, že odstúpenie od Zmluvy vykonal Fond vo svojom mene a na svoj účet, nakoľko sa v ňom označil za poskytovateľa (ako zmluvnú stranu Zmluvy). To znamená, že nesprávne postupoval súd prvej inštancie, keď nesprávne vyhodnotil dôkaz, ktorým bolo odstúpenie od Zmluvy ako platný právny úkon urobený žalobcom, a zároveň odvolací súd, ktorý sa námietkou nezaoberal a ani ju neskúmal.

35. Z obsahu dovolania je zrejmé, že za vady zmätočnosti podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., považuje dovolateľ taký postup odvolacieho súdu, ktorým súd vydal nepreskúmateľné napadnuté rozhodnutie, čím rozhodol v neprospech právnej istoty žalovaného. K nesprávnemu procesnému postupu podľa žalovaného došlo tým, že odvolací súd postupoval v zmysle ust. § 385 ods. 1 C. s. p., v zmysle ktorého odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, avšak vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie považuje dovolateľ za nedostatočné. Napokon napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podľa dovolateľa trpí ďalej vadou nedostatočného a nepresvedčivého odôvodnenia, nakoľko odvolací súd jasne a výstižne nevysvetlil, ako posúdil právne argumenty žalovaného uvedené v odvolaní a ako dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav.

36. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že „Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že listom zo dňa 17.06.2011 navrhovateľ odstúpil od predmetnej zmluvy s poukazom na čl. 9. všeobecných zmluvných podmienok bod 2. ods. 2.4 písmeno d), písmeno j) a písmeno h).“ (č. l. 212 spisu). K námietke neplatnosti odstúpenia od Zmluvy odvolací súd uviedol, že žalovaný pred súdom prvej inštancie uvedenú argumentáciu nepoužil, jediná obrana žalovaného spočívala v tom, že neboli splnené predpoklady na odstúpenie od Zmluvy, nakoľko nebolo vydané rozhodnutie príslušného správneho orgánu konštatujúceho porušenie finančnej disciplíny. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd v závere uviedol, že sa danou námietkou žalovaného nezaoberal.

37. Napriek uvedenému, dovolací súd vzhľadom na priebeh konania pred súdom prvej inštancie podotýka, že medzi sporovými stranami nebolo sporné, či subjekt, ktorý odstúpil od Zmluvy, bol na tento právny úkon oprávnený. Zo Zmluvy je zrejmé, že túto so žalovaným uzavrel žalobca, ktorý bol zastúpený Fondom na základe Splnomocnenia o delegovaní právomoci riadiaceho orgánu zo dňa 02.11.2007 a na základe písomného poverenia k podpisu zmluvy o poskytnutí NFP zo dňa 04.01.2010.

To znamená, že v zmysle Zmluvy bol za poskytovateľa označený žalobca zastúpený Fondom. Inými slovami, Fond konal v mene a na účet žalobcu, pričom v súvislosti so Zmluvou vystupoval ako poskytovateľ. Z odkazu na Zmluvu uvedeného v odstúpení je zrejmé, že tak ako konal Fond v mene žalobcu pri uzatváraní Zmluvy, postupoval Fond aj pri samotnom odstúpení od Zmluvy. Z uvedeného dôvodu bol v rámci odstúpenia v prípade Fondu použitý pojem „poskytovateľ“ ako označenie žalobcu použité v Zmluve.

38. K námietke dovolateľa, že dokazovanie bolo podľa jeho názoru súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom vykonané nedostatočne, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

39. Podľa ust. § 185 ods. 1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ust. § 191 ods. 1 C. s. p.). Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 27.08.2014 vykonal dokazovanie okrem iného aj Zmluvou aj odstúpením od Zmluvy zo dňa 17.06.2011 s tým, že dokazovanie vyhlásil za skončené. Vzhľadom na vyššie uvedené ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný oprávnenosť Fondu na odstúpenie od Zmluvy v mene žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie nenamietal, súd prvej inštancie jednoznačne skonštatoval, že od Zmluvy odstúpil žalobca (resp. navrhovateľ). Podľa názoru odvolacieho súdu preto nebolo potrebné sa danou námietkou žalovaného vecne zaoberať, nakoľko sa jedná o skutočnosť, ktorá bola v konaní pred súdom prvej inštancie jednoznačne preukázaná a medzi sporovými stranami nesporná. Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd odôvodnil, prečo na odvoláciu námietku žalovaného neprihliadol a vecne sa ňou nezaoberal.

40. Právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II ÚS 383/06).

41. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

42. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29. apríla 1993, séria A. č.254-B, s.49, § 30).

43. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 234 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

44. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je

zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo sporovým stranám dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

45. Ust. § 220 ods. 2 C. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 378 C. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí sporové strany jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozsudku slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

46. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

47. Dovolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu zistil, že nedošlo k procesnej vade konania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Odvolací súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa ohľadom vrátenia NFP žalobcovi potvrdil. Primerane vysvetlil, prečo nebolo predpokladom odstúpenia od Zmluvy vydanie rozhodnutia správnym príslušným orgánom, z ktorého by vyplývalo porušenie finančnej disciplíny a prečo sa námietkou o neplatnosti odstúpenia od Zmluvy vecne nezaoberal a neprihliadol na ňu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku ohľadne neplatnosti odstúpenia od Zmluvy neoprávneným subjektom spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (ust. § 220 ods. 2 C. s. p.) Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

48. Podľa dovolateľa dovolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom nesprávne vysloveným záväzným právnym názorom na jeho novovznesenú odvolaciu námietku. Podstatou uvedenej dovolacej námietky je, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Dovolací súd zastáva názor, že z určujúceho - obsahového - hľadiska nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľ uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právneho záveru odvolacieho súdu (jeho právneho posúdenia) vysloveného k aplikácii ust. § 205a O. s. p.

49. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

50. Zároveň bol prijatý záver, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil dovolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017, sp. zn. 3Cdo/6/2017, bod 22).

51. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne

vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13. júla 2017, sp. zn. 3Cdo/235/2016). 52. V uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 8. júna 2017, sp. zn. 3Cdo/52/2017 zároveň dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. septembra 2017, sp. zn. 1Cdo/206/2016, bod 16).

53. V prípade dovolania, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., sa predpokladá, že dovolateľ „presvedčí“ dovolací súd, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ preto musí v dovolaní uviesť, ktoré konkrétne rozhodnutie dovolacieho súdu vo svojom rozhodnutí nerešpektoval odvolací súd (k tomu viď uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. septembra 2017, sp. zn. 7Cdo/140/2017, bod 11; zo dňa 31. októbra 2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017, bod 11 a zo dňa 29. novembra 2017, sp. zn. 6Cdo/182/2017, bod 10).

54. Vychádzajúc z vyššie citovanej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom pri vymedzení dovolacieho dôvodu v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť a zároveň ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/, musí dovolateľ špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu s uvedením konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritérneho dovolacieho prieskumu, v opačnom prípade dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

55. Dovolací súd s prihliadnutím na vyššie uvedené konštatuje, že žalovaný vo svojom dovolaní poukázal len na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 19. mája 2009, sp. zn. 5MCdo/14/2008 (ďalej len „Uznesenie“), v rámci ktorého bola riešená otázka možnosti uplatnenia námietky premlčania s prihliadnutím na jednotlivé štádiá súdneho konania. Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom dovolateľa, že jeho námietka, týkajúca sa neplatnosti odstúpenia od Zmluvy z dôvodu, že bolo uskutočnené neoprávnenou osobou, vznesená až v odvolaní má rovnaký charakter ako námietka premlčania, a preto podľa dovolacieho súdu ani ním uvedené Uznesenie nemožno aplikovať na daný prípad. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že režim uplatnenia námietky premlčania nemožno analogicky vzťahovať na uplatnenie námietky neplatnosti právneho úkonu, konkrétne odstúpenia od Zmluvy uskutočneného neoprávnenou osobou. Námietka premlčania má špecifický charakter, ktorý spočíva v tom, že ju možno uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci (ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by námietka neplatnosti odstúpenia od Zmluvy bola žalovaným vznesená počas konania pred súdom prvej inštancie, tento by sa touto námietkou musel zaoberať a musel sa s ňou náležite vysporiadať, poprípade vykonať v tejto otázke potrebné dokazovanie. Avšak nakoľko žalovaný túto námietku nevzniesol, súd prvej inštancie správne vyhodnotil túto otázku, resp. skutočnosť medzi sporovými stranami ako nespornú a nebolo potrebné ani účelové, aby túto skutočnosť v priebehu konania bližšie skúmal a venoval jej pozornosť. Námietku (neplatnosti odstúpenia od Zmluvy) ako prostriedok procesnej obrany mal žalovaný právo využiť v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie, ale neurobil tak.

56. Dovolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Obdo/28/2017, kde bola riešená totožná otázka a konštatuje, že žalovaný vo svojom dovolaní neuviedol ustálenú judikatúru, ktorá by sa vzťahovala na daný prípad, čiže neoznačil rozhodnutia vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd. Z tohto dôvodu nebol žalovaným uvedený dôvod prípustnosti dovolania vymedzený spôsobom v súlade

s ust. § 431 až ust. § 435 C. s. p. Absenciu takej náležitosti považuje zákon za dôvod pre odmietnutie dovolania.

57. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa ust. § 420 písm. f/ ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. procesne prípustné, a preto jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

58. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

59. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.